

Glunten på föreläsning

Andantino comodo

Gunnar Wennerberg (1817—1901)

Glunten

Piano

Har du hört min malör i går? Den var sänd av hin on - de

Gud be-vars för en stund så svår, än jag skäms som en bon - de.

Magistern

Jag har ej hört det min-sta grand, allt-så los-sa din tung-as band!

Ja det var dumt! Hor-ri - belt dumt!

Jag be-vis-ta - de... Hor-ri - belt dumt!

Jag bevistade en lektion
för att bli observerad
av professorn och få mig ton,
såsom högst intresserad.
Det var inte så illa tänkt,
men du bar dig väl åt befängt?
Främsta bänken stod ...
Ja, det var dumt!
Horribelt dumt!

Främsta bänken stod obesatt;
där blev jag nu assessor,
tog så av mig min gråa hatt,
och så kom min professor.
Nå, det där är ju ganska bra;
men, hur gick det se'n till, va'sa?
Segt som gummi e ...

Segt som gummi elasticum,
fastän hackat och malet,
ljöd på "Ecclesiasticum"
vittberömliga talet.
Ja, vem bad dig väl höra på?
Åh, så tråkigt! — Än sedan då?
Blicken höll jag på

Blicken höll jag på honom spänd,
så det sved i mitt öga,
tills han såg mig och jag blev känd.
Men nu båtär det föga.
Varför så då? I Guds namn säj.
Säj rent ut vad som hände dej!
Tung var luften och ...

Tung var luften och solen sken
melankoliskt i rummet.
Snart av helaste exposén.
ej ett ord blev förnummet.
Mjuka tjänare! Jag förstår
nu förträffligt hur allting går.
Ja, jag somnade ...

Ja, jag somnade. Kära du,
har du nånsin hört maken?
Klockan blev både sex och sju,
innan jag hann bli vaken.
Så fatalt! Men ponera nu
att professorn ej såg det, du!
Jo, jag snarkade ...

Jo, jag snarkade så besatt,
att — som Fama lär tuta —
auditorium brast i skratt
och professorn fick sluta.
Nå, men varför ej rätt och slätt
väcka opp dig, som var så lätt?
De försökte, men ...
Ja, det var dumt!
Horribelt dumt!

G. Wennerberg